

salesiánský magazín

1 2007

**ŽIVOTOPIS MAMINKY
DONA BOSKA**

**PLZEŇSKÉ STŘEDISKO
OČIMA ASISTENTA**

KŘÍŽOVKA

**DÁREK
K 80. VÝROČÍ
PŘÍCHODU
DO ČESKA –
SAMOLEPKA**

**Rozhovor s vítězem
soutěže Biblionář**

obsah

úvodník str. 3

reportáž str. 4–5

salesiánské misie mezi Indiány

rozhovor str. 6–7

co mě oslovilo str. 8

**český salesián
v Hong Kongu** str. 9

recenze str. 10–11

**vychovávej jako
Don Bosco** str. 12

téma str. 13–17

**plzeňské středisko
očima asistenta**

poznáte někoho? str. 19

salesiáni jsou u nás 80 let str. 20

**zajímavosti ze života
církve, ze světa, misie** str. 21–23

do školy chodím ráda str. 24

křížovka o ceny str. 25

oslavenci str. 26

**taneční setkání o cenu
Filipa Neriho** str. 27

Slovo redakce

Milí čtenáři a drahé čtenářky,
už je tomu tak, salesiáni jsou v našich země-
pisných šířkách přítomni relativně dlouhých
osmdesát let. My všichni, kdo jsme se společ-
ně vydali po stopách Dona Boska, na něho navazujeme a jeho
mimořádné povolání bereme za své, ale za svůj přijímáme
také odkaz těch salesiánů a všech členů salesiánské rodiny,
kteří nás předešli.

Don Bosco nás ve svých memoárech nenechává na pochy-
bách o tom, proč se stal salesiánem: odmalička byl „nasmě-
rovan“ a starost o mládež mu byla dána shůry. Ne každý, kdo
se dnes zabývá mládeží, by mohl napsat slova, která najdeme
u Dona Boska: „V kolika letech jsem se začal zabývat dětmi?
Mohu říct, že již v deseti letech jsem dělal, co se dalo. Byl jsem
sice hodně malý, ale snažil jsem se pochopit sklony svých ka-
marádů. Zadíval jsem se třeba někomu do tváře a hned jsem
dokázal poznat, jaké měl v hlavě plány. Díky tomu mě chlapci
mého věku měli velice rádi a zároveň se mě báli. (...) Postavou
jsem sice byl malý, ale měl jsem takovou sílu a odvahu, že
to těm větším nahánělo strach. A když vznikaly spory, hádky
a bitky, byl jsem ustanoven soudcem a všichni má rozhodnutí
přijímali.“

Nový, jubilejní ročník našeho magazínu vychází v poněkud
vylepšené podobě, na lepším papíře, první číslo s vloženým
životopisem maminky Dona Boska a se samolepkou, která
je určena především dětem. Spolu s redakcí doufáme, že vás
potěší!

Zdeněk Jančařík

Vydavatel:

Salesiánská provincie Praha
Kobyliské nám. 1, 182 00 Praha 8
tel.: 283 029 111, www.sdb.cz
Bankovní spojení: 168 44 021/0100, variabilní symbol 62

Redakce:

šéfredaktor: P. Zdeněk Jančařík, SDB
redaktor: Jiří Kučera
sazba: Miroslav Palíšek, SDB
návrh obálky a grafická úprava: Martina Mončeková, ACS
adresa: Kobyliské nám. 1, 182 00 Praha 8,
tel.: 283 029 216, 283 029 218, e-mail: magazin@sdb.cz

Tisk: České Tiskárny, s. r. o.

MIČ 47 465, ISSN 1214-5262

Don Bosco přitahuje všude

„Můj největší sen? Navštívit rodiště Dona Boska a také se osobně setkat s jeho devátým nástupcem, donem Pascuaelem Chávezem!“ Tohle je osobní vyznání prvního salesiánského ředitele Samoanského původu, kterého jsem před několika měsíci potkal.

Mám to štěstí, že jsem poznal hodně asijských mladých, kteří požádali o křest, protože se chtěli stát salesiány. Máme u nás spolubratry z buddhistických, muslimských či tradičně animistických rodin, kteří byli osloveni živým příkladem nějakého salesiána nebo také četbou životopisu Dona Boska, jako já před lety. Je mnoho misijních zemí, kde je Pán Ježíš na indexu, ale Don Bosco je vítaný – to je naše nejcennější salesiánská deviza.

Už pět roků jsem ve službě Salesiánské společnosti, stále na cestách mezi Římem a dvaceti zeměmi Východní Oceánie. Animovat bratry, být mostem mezi hlavním představeným a desítkou provincií nejvzdálenějších od Říma, je vyčerpávající, ale velmi pěkné dobrodružství.

Čím více poznávám 1300 salesiánů, které moje oblast zahrnuje, a stovky rozličných děl pro mládež

– tím více děkuji Bohu za dar Dona Boska pro mladé lidi i za to, že mi ho dopřál osobně poznat.

Při osobních setkáních se ptávám bratři: „Jsi šťastný jako Don Bosco?“ Se stejnou otázkou přicházím také do Čech a na Moravu v roce 2007, kdy tady strávím celé dva měsíce mezi salesiány a salesiánskou rodinou.

Před osmdesáti lety přišli synové Dona Boska na Moravu a do Čech, ve stejné době přišli do Šanghaje, Hong Kongu či do Japonska. Na začátku byli vždy nažhavení bratři, jako například Carlo Braga, Vincenzo Cimatti, Ignác Stuchlý či Štěpán Trochta. A ta salesiánská štafeta jde pořád dál. Stále nová a nová srdce jsou okouzlována Donem Boskem, zapálena pro výchovu mladých lidí, srdce, která věří ve výchovu, jež nekončí na této zemi.

Přicházím mezi vás, abych poděkoval za přítomnost Dona Boska a zapálil trochu více ducha salesiánské rodiny, abychom se o tento veliký dar Dona Boska dokázali stále více dělit s českou mládeží i v církvi!

Dej mi duše a ostatní si vezmi!

Václav Klement,
hlavní rádce pro oblast
Východní Asie – Oceánie

VÁCLAV KLEMENT BĚHEM LEDNOVÉ NÁVŠTĚVY V PRAZE

SALESIÁNSKÝ MAGAZÍN

**každé
2 měsíce
přichází
Don Bosco
k vám
domů.**

Časopis Salesiánský
magazín zasíláme
bezplatně každému,
kdo o to požádá. Od
roku 1887 je to dar
Dona Boska těm,
kteří sympatizují se
salesiánským dílem.

**Objednejte
Salesiánský
magazín
svým známým!**

**Oznamte
nám změnu
své adresy!**

Salesiánský magazín

Kobylické nám. 1

182 00 Praha 8

tel.: 283 029 218

e-mail: magazin@sdb.cz

SALESIÁNSKÝ MAGAZÍN

Salesiánské misie mezi Indiány

Foto: Z archivu audra

ŽÁCI CHLAPECKÉ SALESIÁNSKÉ ŠKOLY V SAN PEDRO CARCHÁ

Když jsem se zeptal hlavního představeného Pascuala Cháveze při jeho návštěvě Česka, kde mohu potkat misionáře mezi původními obyvateli Latinské Ameriky, odpověděl bez váhání: v Guatemale, v San Pedro Carchá. Začal jsem se o to místo zajímat a po skončení konference salesiánských škol v hlavním městě Guatemaly jsem se tam vydal.

Měl jsem už lečjaké informace a byl jsem zvědavý – dvou denní návštěva byla nakonec velmi intenzivní a předčila všechna moje očekávání.

Carchá je městečko v horách, asi 200 km severně od Ciudad de Guatemala, v blízkosti města Cobánu. Místní biskup sem pozval salesiány asi před padesáti lety a svěřil jim oblast o rozloze několika tisíc čtverečních kilometrů, v níž žije asi 300 tisíc lidí. Zpočátku šlo o činnost typicky misijní: reholníci se naučili místní mayský jazyk kekčí a pak postupně objížděli džípem po nebezpečných cestách jednu vesnici za druhou, připomínali lidem jejich dávnou křesťanskou

víru, vysvětlovali katechismus, kázali, připravovali ke svátostem, křtili, zpovídali, oddávali snoubence a pomazávali nemocné.

Tisíc nových škol

V sedmdesátých letech 20. století vytvořili pod vlivem myšlenek II. vatikánského koncilu nový, typický salesiánský projekt, jehož cílem bylo nabídnout základní vzdělání dětem a mladým lidem z celé oblasti. Na okrajích centrální obce Carchá postavili dvě internátní základní školy – jednu pro kluky, druhou pro dívky. Dnes je navštěvuje asi dva tisíce dětí, které pocházejí z vesniček v širokém okolí. Mnoho z nich se po skončení školy vrátí do své obce a založí tam novou školu, v níž pak učí místní děti číst a psát. Za dvacet let bylo takto založeno přes tisíc nových škol! Když jsem slyšel toto číslo, myslel jsem, že jsem se přeslechl, že by to mohla být nanejvýš tak stovka – ale ne, ubezpečili mě, že opravdu tisíc a že každý rok vznikají školy nové.

Běžná vesnice v těchto končinách má pár desítek, někdy stovek obyva-

tel, domky jsou roztroušené po loukách a kopcích, mezi nimi se vinou kamenité cesty, často jen pěšinky. Přímou kolem domů jsou kukuřičná políčka, na dvorku pobíhá drůbež, doma si lidé pečou kukuřičné placky, a tak jsou dostatečně soběstační na to, aby tady mohli žít téměř bez kontaktu s ostatním světem. Uprostřed vesnice bývá udusaný plácek – náměstíčko, na něm obchod, v němž se dá koupit nejnnutnější zboží, které si lidé nevyrobí doma. O pár desítek metrů dál, aby tam nezasahoval ruch z tržiště, stojí kostel a škola.

Školy jsou všechny stejné: nízká podlouhlá budova se zastřešenou pavlačí, z níž je vchod do jedné nebo dvou tříd. Okna vedou na pavlač, takže ve třídách je docela temno – ale zase tam není horko. Jejich vybavení je prosté: židle, stoly, tabule, holé stěny. Před školou bývá plácek na hraní a běhání, který by se s trochou nadsázky dal nazvat hřištěm.

Ještě před dvaceti lety zde téměř nikdo neuměl číst a psát. Dnes, díky jednoduchému a účinnému projektu místních salesiánů, jsou téměř všechny zdejší děti gramotné.

A vzdělání je brána, která pak celým vesnickým komunitám otvírá cestu k hodnotnějšímu životu.

Druhý den mého pobytu mě spolubratr Mario naložil do auta a jeli jsme do vesnice vzdálené asi 60 kilometrů. Řidiče nám dělal mladý místní Indián, absolvent salesiánské školy.

Komunistické popravky

Před místním kostelem jsme se setkali se zdejší ženou – starší Indiánkou, která vykonávala službu kostelnice a katechistky. Každá vesnice má skupinku lidí, mužů i žen, kteří nesou odpovědnost za chod farnosti, výuku náboženství, přípravu ke svátostem, údržbu kostela nebo roznášení eucharistie nemocným. Kněz, který sem dojíždí jednou týdně (nebo taky jednou měsíčně), si tyto spolupracovníky velmi pečlivě vybírá a důkladně školí. Pak se na ně ale může plně spolehnout.

V době krvavé občanské války, která tady skončila v roce 1997, byli v některých vesnicích mnozí z těchto katechetů zastřeleni komunistickými ozbrojenými skupinami jen proto, že odmítli přidat se k nim a bojovat za spravedlivou společnost násilím. To je v prostředí, kde od nenávisti k výstrelu je mnohem blíž než u nás, mimořádné hrdivství – a nejlepší důkaz toho, jak hluboko do jejich srdce proniklo křesťanské poselství o lásce a nenásilí. Když jsme odjížděli, ukázal mně Mario travnaté místo u cesty, pár desítek metrů od kostela: tady to bylo – sem je vyvedli, naposledy se jich zeptali, zda se k nim nechťejí přidat, a když odmítli, začali střílet...

Vesnické kostely jsou jednoduché stavby, které musí splňovat tři podmínky: musí být velké, aby se do nich vešlo hodně lidí, musí mít lehkou, pevnou střechu, aby do nich v období dešťů nepršelo a v období sucha nepražilo slunce, a musí mít otevřené boční stěny nebo alespoň velká okna, aby v nich dostatečně proudil vzduch.

Nejsou to žádná umělecká díla ani historické památky jako v našem prostředí, ale spíš prosté haly s plechovou střechou, betonovou podlahou a nízkými lavicemi bez opěradel; jen socha nebo obraz nad hlavním

oltářem se záplavou pestrých květin dodává tomuto prostoru nádech posvátnosti. Když jsme vešli dovnitř, postavil se Mario k pultíku, od nějž je zvyklý předčítat slovo Boží a kázat, rozhlédl se po prázdném kostele a pak mně se zanícením v hlase řekl: „Já vím, že tady nic zvláštního není; ale pro mě je to ten nejkrásnější kostel na světě!“ Pak to zopakoval v mayském jazyce zdejší kostelnici, která se přitom šťastně usmála. Moc dobře jsem mu rozuměl – taky jsem byl léta farářem a vím, jak hluboká vazba se může vytvořit mezi knězem a jeho farníky.

Je to krásné!

Přijetí křesťanství však nebylo pro zdejší národy zdaleka tak jednoduché, jak se při povrchním popisu může zdát. Dobře to ilustruje další epizoda z naší cesty.

Projížděli jsme nádhernou krajinou: hory v mlžném oparu, vysoké od patnácti set do tří tisíc metrů, až po vrcholky zarostlé buď lesy nebo kukuřičnými poli, na úbočích, v údolích i na hřebenech roztroušené domky a vesničky. Náš řidič zastavil dříve na okraji silnice v místě, kde byl výhled do velké dálky. Vystoupili jsme a po chvíli mlčení mně Mario ukázal vrchol nejvzdálenější viditelné hory, který čněl vysoko nad ostatní vrcholy: „Na tomto vrcholu sídlí nejvyšší z osmi duchů-vládů hor. Vždycky, když se místní lidé chystají vykácet kus lesa, založit kukuřičné pole, postavit

cestu nebo dům, jdou na úpatí této hory a tam prosí ducha hor o odpustění, že narušují jeho klid.“

Misionář, který žije mezi těmito lidmi třicet let, se nesnažil skrývat svůj obdiv a své dojetí, když mně to vysvětloval. Náš mladý řidič zářil hrдостí a zároveň pokorou. A já jsem ještě dlouho hleděl se zahanbením na ten vzdálený vrchol a prosil jsem ducha hor o odpustění – pro mě, pro všechny bělochy, pro všechny křesťany, kteří se snaží ovládnout zemi a přitom ji ničí...

Během další cesty mně to však nedalo a vyslovil jsem otázku, kterou jsem měl dlouho na jazyku: „A jak to všechno souvisí s křesťanstvím?“ Mario odpověděl bez váhání: „Není to křesťanské – ale je to krásné! Ti lidé to potřebují a my jim to nechceme brát.“

Později jsem navštívil jinou podobnou misi – v Mexiku, asi 100 km východně od Oaxaky, v prelaturě Ayutla. Jiné hory, jiný indiánský národ – tentokrát Mixtékové – jiní misionáři, ale podobný způsob myšlení i práce. Když jsem se tam zeptal, jak daleko to mají do nejvzdálenější vesnice, o kterou se starají, řekli mně: deset až dvanáct hodin autem, podle počasí. Později, v Ciudad de México, jsem potkal starého salesiána, který v Ayutle pracoval pětadvacet let – v době, kdy tam ještě nebyly ani cesty ani auta. Přiznal se mně, že většinu té doby prožil na koni...

To nejcennější, co jsem při těchto návštěvách poznal, byla praktická realizace principu inkulturace. Tato pastorační strategie je v katolické církvi v posledních desetiletích považována za základní způsob myšlení i práce v prostředích s jinými kulturními kořeny než křesťanskými. Jejím cílem je nabídnout místním lidem křesťanské morální a duchovní hodnoty takovým způsobem, aby to nenarušilo jejich kulturu. Zvlášť v prostředí Latinské Ameriky jde o velmi radikální obrat ve srovnání s tím, co zde dělali misionáři po celá staletí. Úcta, s jakou dnes přistupují představitelé církve k místním lidem a jejich kultuře, je obdivuhodná a mohla by být příkladem pro leckterého současného globálního vůdce.

P. Michael Martinek, SDB

SALESIÁNSKÝ MISSIONÁŘ
P. MARIO S VESNICKOU
KOSTELNÍČÍ

Náboženství Josefa Jandu baví

Vítězem soutěže Biblionář určene pro děti z klubu Balón v plzeňském Salesiánském středisku mládeže se stal devítiletý Pepa Janda. Chodí do 3. třídy, salesiánské středisko navštěvuje již třetí rok a jak poznáte sami, je velmi bystrý a aktivní. Ve středisku navštěvuje kroužek astronomie, angličtinu, počítače, náboženství a klub Balón. Nejvíc ho baví astronomie a náboženství. Soutěže se zúčastnilo celkem 14 dětí ve věku od 8 do 15 let. Otázky pro své vrstevníky nachystalo osm dětí ve věku 13–15 let.

do tří měsíců přečtu a už jsem na straně 115!

Jaký příběh z této Bible se ti nejvíc líbí?

Jak Jákob zápasí s Bohem.

Jak tě to napadlo zajímat se o víru?

V 1. třídě mě to napadlo zkusit a od té doby mě to baví.

To ses o náboženství dozvěděl ve škole?

Paní učitelka nám dala seznam kroužků a v nabídce bylo i náboženství (správně: základy křesťanství, pozn. redakce). Přihlásil jsem se a do náboženství už chodím třetí rok. Dva roky jsem chodil ve škole a teď tady ve středisku.

V kroužku náboženství tě to baví?

Baví mě to hodně, je to hrozně zajímavé, chodím rád i na mši do kostela.

Co děláte v náboženství?

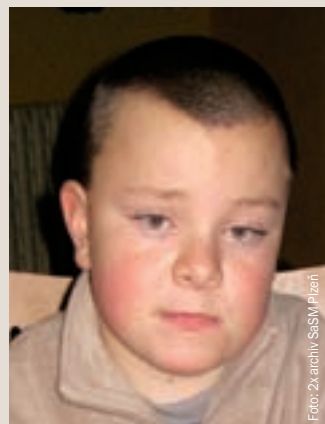
Modlíme se tam a učíme se o Ježíšovi. Teď jsme dostali od pana Oldřicha, který nás učí, mapu starého Jeruzaléma.

Rodiče mají o víru zájem?

Ne, vůbec, jsou nevěřící. Vědí o tom, že chodím do náboženství a nevadí jim to.

Jak tě baví škola?

Strašně moc, přímo ji miluju.

PEPA JANDA

Máš ve škole nějaký oblíbený předmět?

Matematiku, zeměpis a dějepis. Někdy chodím jen tak ze zájmu na dějepis a zeměpis na druhý stupeň, to když učí paní ředitelka.

Jaké máš koníčky?

Salesiánské středisko, plavání a Městskou hromadnou dopravu. Baví mě studovat jízdní řády MHD.

Co se ti nejvíc líbí na středisku?

Že je tady hodně her.

Co bys chtěl dělat, až budeš dospělý?

Chci řídit MHD, ale v Praze. Třeba metro, autobus nebo tramvaj. Teď se taky zajímám o vlaky.

A proč chceš řídit zrovna v Praze?

V Praze jsou delší trasy a víc se projedu. Tady v Plzni jedu 20 minut a v Praze třeba hodinu deset.

Jak tě napadlo se přihlásit do soutěže Biblionář?

Dozvěděl jsem se to od Jany (zaměstnankyně klubu, pozn. redakce), ta mi dala přihlášku.

Proč ses přihlásil do soutěže?

Chtěl jsem vyhrát tu Bibli (1. cena, pozn. redakce) a taky, abych se něco dozvěděl o Ježíšovi.

Byly otázky těžké?

No, bylo to takový tipovací, v posledním třetím kole jsem dostal 150 bodů, tři otázky jsem věděl a dvě jsem tipl.

Jaká byla nejzajímavější otázka?

Kdo řekl Marii, že se jí narodí Ježíš.

Jak tě potěšila výhra?

Mám zase o něco více znalostí z náboženství. Vyhrál jsem obrázkovou Bibli. Vsadil jsem se s Petrem, že ji

Všude může být dobře, říká Nora Unger

Jmenuje se Nora Unger, je jí 19 let. Pochází z Německa z Dortmundu. Dokončila gymnázium a složila maturitu. V České republice je již 10 měsíců a v salesiánském středisku v Plzni pracuje čtvrtý měsíc jako dobrovolnice.

Proč pracuješ právě v plzeňském středisku mládeže?

Protože ráda pracuji s dětmi a s mladými a ráda pěstuji kreativní a sportovní činnosti.

Proč sis vybrala právě Českou republiku?

To nevím úplně přesně. Prostě jsem vypracovala různé projekty a projekt v Česku vyšel. Tak jsem tady.

Která organizace tě sem vyslala?

Zde v Plzni jsem přes dobrovolnickou organizaci „Totem“ a v Německu přes „Auslandsgesellschaft“, která mě vyslala k Totemu.

Jak se ti v Plzni a ve středisku líbí?

Velmi. Plzeň je moc pěkné město a zde ve středisku je to supr a je tady pořád veselo.

Co se ti nejvíc líbí v klubu Balón?

Mnoho věcí. Horolezecká stěna, že zde mohu dělat mnoho věcí, hrát hry, např. fotbal, pingpong, fotbalík apod.

Co během týdne děláš?

Dělám každý den něco jiného. Jeden den pracuji v internetovém klubu pro mladé v Totemu, další den v „Ledovci“, pak v dílně na výrobu svíček, jiný den v klubu maminek v Totemu a také chodím na kurz anglické a německé konverzace. Jednou týdně dělám doprovod tělesně postiženým při cestování městskou dopravou.

Co chceš dělat po skončení dobrovolnické služby?

To ještě přesně nevím. Pravděpodobně budu studovat, ale co přesně, to ještě nedokážu říci.

Co ti tato práce a tato dobrovolná služba přináší?

Mnoho věcí. Mohu poznat nové lidi, získat nové zkušenosti, naučit se nový jazyk – češtinu, což není vůbec jednoduché. Učím se dělit s ostatními dobrovolnicemi o místo v pokoji a tak.

Vidíš nějaké rozdíly mezi Německem a Českem?

Ne tak úplně, protože Dortmund není zas tak daleko, jen 650 km od Plzně a německá hranice také není příliš vzdálená. Nevidím nějaký velký rozdíl. Jen jsem si musela zvyknout na určité drobnosti. Například Češi jedí rohlíky docela komicky – mažou si je po horní straně, zatímco u nás v Německu si rohlíky vždy rozkrojíme podél.

Překvapilo tě zde něco pozitivně?

Jsem zde velmi spokojená. Neměla jsem nějaká zvláštní očekávání. Jsem spokojená, že tu jsem.

NORA UNGER

A co negativa?

Opravdu nic negativního. Snad jen to, že moje rodina a kamarádi jsou příliš daleko, protože zde neznám zas tolik lidí a jazyk je také poměrně těžký.

Jaké zkušenosti máš se zaměstnanci a salesiány ve středisku?

Kolegové jsou milí, otevření a veselí, dělají hodně legrace, prostě dobrá zkušenost.

Máš nějaké životní heslo nebo motto?

Zažívám, že všude může být dobře, jen je třeba otevírat se novým věcem, nezůstávat stále na jednom místě, ale porozhlédnout se, jak to vypadá jinde. Tak člověk zjistí, co má doma, a co mu naopak chybí. Zároveň poznávám, že i jinde může být krásně, potkávám skvělé lidi, učím se nové věci a mám možnost rozšířit si své horizonty.

Ptal se Petr Zelinka

Co mě oslovilo

Na přelomu roku jsem prožil jednu pěknou zkušenost ze salesiánského života, která byla plodem salesiánské pedagogiky a spirituality. Konkrétně bych to nazval vděčnost vůči Donu Boskovi za přijatou výchovu a z toho pramenící velkorysost vůči němu, salesiánům a pocit přínaležitosti k jejich dílu.

Na několik dní mě přijeli do Prahy navštívit moji přátelé z Itálie. Byl mezi nimi i bývalý žák Dona Boska ze salesiánského gymnázia v Perugii, pan Francesco. Jeho syn a dcera chodívali do tamní oratoře v době, kdy jsem tam byl ředitelem.

Pan Franco mě jako obvykle mile překvapil. Při příjezdu vytáhl z auta větší krabici a přinesl ji do pokoje. Vyzval mě, abych hádal, co v ní je. Netušil jsem. Ale kdybych si vzpomněl na slib, který mi dal při své první návštěvě u nás, nejspíš bych uhádl. Dlouho mě však nenapínal a rozbil krabici. Z ní se usmívala tvář Dona Boska.

Nevěřil jsem svým očím. Nečekal jsem, že bustu, kterou mi sliboval pro studenty Jaboku, by opravdu nechal zhotovit. V tu chvíli jsem si uvědomil, jak je silný a živý Frankův vztah k Donu Boskovi a k salesiánskému dílu. A že když se naskytne vhodná příležitost, tak salesiánskou myšlenku podpoří.

Naprostá samozřejmost

Pan Franco to udělal s naprostou samozřejmostí jako projev vděčnosti za to, co obdržel od salesiánů prostřednictvím výchovy, když byl dospívajícím hochem. Bylo to také velkorysé gesto nejen jeho ale i dalších exalievů z Perugie. Společně totiž shromáždili potřebný obnos peněz, kterými zaplatili sochaři za práci a výdaje za materiál. Protože je dobře znám, vím, že to není jejich jediné gesto vzhledem k výchovné činnosti a dílu salesiánů. Finančně podporují úsilí jednoho salesiánské-

ho misionáře v Brazílii, který dlouhá léta pracuje mezi domorodci v Matto Grosso. A na svých pravidelných setkáních berou v úvahu i nové potřeby, které se objevují.

Tento nečekaný dar busty Dona Boska na mně hluboce zapůsobil a udělal mi velkou radost. Ukázal, jak bývalí žáci skutečně náležejí k salesiánské rodině díky přijaté výchově. Když se díky úspěšnému absolvování salesiánských škol, pobytu na internátu či návštěv středisek mohou stát osobnostmi a najít si své místo ve společnosti, je jejich vztah k salesiánskému dílu mnohem silnější. Projevuje se především vděčností a konkrétní pomocí nejrůznějšího druhu.

A bývalí žáci – nejen ti italské, ale i u nás a na celém světě – podporují „své salesiány“ samozřejmě a aktivně. Mají v sobě jakousi potřebu či touhu zapojit se těsněji do salesiánského díla ve světě. Napodobují tak své vychovatele v tom, co je nejdůležitější v salesiánské výchově a spiritualitě a v základní myšlence Dona Boska, která dala vznik celému salesián-

skému dílu a Kongregaci. Když totiž Don Bosco 26. ledna roku 1854 ve svém pokoji shromáždil své první budoucí spolupracovníky Ruu, Rochettiho, Artiglia a Cagliera a rodící se jádro nové řeholní společnosti nazval salesiáni, navrhl těmto mladým mužům: „Podstoupit, s pomocí Boha a sv. Františka Saleského, zkoušku praktické lásky k bližnímu“. Jedná se o základní program salesiánského života a výchovy.

Tam, kde spolubratři tuto myšlenku opravdově prožívají, se salesiánské dílo rozvíjí. Především skrze jejich žáky, kteří, napodobováním příkladu svých vychovatelů, se vracejí k síle počátku díla a umožňují mu jeho budoucnost.

Děkuji bývalým žákům z Perugie za dar, který mne přivedl k těmto úvahám na začátku nového roku. Jako by mi dali osobní „strennu“ (v salesiánské tradici je to podnět na cestu do nového roku) pro moji každodenní práci v roce 2007.

Pavel Čáp

Foto: Jiří Kučera

DAR PANA FRANKA PRO STUDENTY JABOKU

Český salesián v Hong Kongu

V čínském Hong Kongu žije prý salesián českého původu, koadjutor Eduard Kowala, dozvěděl se nedávno P. Jaroslav Kopecký v Sebranících. Zkusil mu napsat dopis a za pár dní přišla tato odpověď:

Milí spolubratři a aspiranti,

předem vám všem srdečně děkuji za blahopřání k mým narozeninám též za pohled Sebraníc.

Byl jsem překvapen když jsem dostal dopis od někoho z Moravy. Ale náš oblastní rádce Václav Klement, asi o mně něco napsal. Již dříve, na Vánoce, jsem dostal pozdravy z Prahy.

Z domu jsem odešel ráno 7. dubna 1948. Rozloučil jsem se jenom s maminkou a slíbil jsem, že budu psát. Ale poprvé jsem napsal až v roce 1955, když jsem v noviciátě potřeboval křestní list.

Odstěhoval jsem s jedním spolupracovníkem z Trince. V Plzni jsme se setkali s dalšími lidmi, dva z nich jsem již znal z Československé armády. Oni měli všechno připravené, a tak jsme druhý den přešli lesem hranice do západního Německa. Tam nás přivezli do tábora, kde bylo shromážděno hodně jiných uprchlíků v Československa. Asi po tříměsíčním pobytu v západním Německu jsme se dostali do Anglie. Tam byl tábor asi jednu míli od Oxfordu. Bylo tam hodně jiných

uprchlíků z Evropy. Pracovali jsme v nějakém skladišti z druhé světové války.

Asi za rok, když jsem se naučil trochu anglicky (učil jsem se sám), jsem jel pracovat do Augustinské škol u St. Ives. Oni tam měli asi osmdesát žáků a šest augustiniánů. Pomáhal jsem umývat nádobí a připravoval talíře a hrnečky na stoly pro žáky. Pracoval jsem s jedním Angličanem, který byl zbožný, tichý a vlídný. V angličtině jsem pokračoval velmi dobře. Ve škole byly prázdniny měsíc o Vánocích, Velikonocích a dva měsíce na konci školního roku. Tehdáž jsem měl více času číst knížky v augustiniánské knihovně, protože i spolubratři odjížděli na dovolené.

Během dovolené jsem chodil do kostela do St. Ives. Knězem tam byl Ir, který byl dříve salesiánem. On mi nabídl, abych se stal salesiánem. Provinciál v Londýně mě hned přijal a poslal do Bekfordu u Glosteru. Tehdáž tam byli jenom teologové. Příští rok se všichni přestěhovali do Sheffield English. Tam koupili hezkou budovu v krásném prostředí. Dříve to byl dům generála Montgomeryho, který tam měl hlavní středisko za druhé světové války.

V roce 1956 jsme odjeli do Bekfordu, kde jsme studovali filosofii. Z noviciátu nás přišlo asi 24. Koncem

prvního roku jsem onemocněl, a tak jsem odjel do aspirantátu v Shrigty u Manchesteru.

Koncem roku mi tehdejší provinciál nabídl, abych jel do Hong Kongu. Jel jsem lodí z Geony. Trvalo to měsíc.

V Hong Kongu jsem ukončil filosofii a šest dalších předmětů a pak jsem jel na aberdeenskou technickou školu, kde jsem byl dva roky. Učil jsem angličtinu a západní dějepis.

V roce 1962 jsem přijel do St. Louis School.

Přeji Vám všem hodně úspěchů a Božího požehnání.

Váš spolubratr Eduard

Milí přátelé,

moc děkuji za všechnu vaši práci, kterou děláte. Nejvíce si cením toho, že se věnujete dětem a dospívajícím. Jsem za to velice vděčná. Skoro veškerý volný čas u vás v Kobylisích tráví naše tři vnoučata, a tím celá naše rodina může být v klidu, protože jsou v dobrém prostředí a nic jim nehrozí.

Také výjezdy skautů, to je něco příkladného!

Děkujeme za vše. Jsme evangelíci, přesto velmi rádi chodíme na vaše mše a oceňujeme váš přístup.

Moc děkuji a přeji Boží požehnání
Eva Hartlová, Praha 9

Pochválený Pán Ježíš Kristus!

V úvodu Vás srdečně pozdravujem a želim Vám požehnaný nový rok a veľa inšpirácií s mladými. Chceme sa Vám poďakovať za Váš časopis Saleziánský magazín.

V našej komunite v meste Senec žijú priatelia i spolupracovníci Don Bosca. I ja som bol formovaný za totality saleziánskym kňazom, ktorý je už u nebeského Otca.

V súčasnosti pracujem ako riaditeľ základnej školy v Senci, kde sa snažím svojim svedectvom šíriť Kristovu lásku medzi mladými. Váš časopis koluje medzi saleziánskymi spolupracovníkmi. Ešte raz vyslovujem vŕcné Pán Boh zaplať.

S pozdravom Mgr. Vladimír Chrbík, Senec

ŽÁCI ST. LOUIS SCHOOL V HONG KONGU

Můj život pro mladé

V lednu tohoto roku vyšel poprvé česky vlastní životopis Dona Boska, unikátní dílko magických příběhů charismatického turínské kněze, přítele mladých, zakladatele salesiánů, salesiánek, salesiánských spolupracovníků – širokého hnutí, jehož ústředním cílem je dodnes přitahování mládeže ke Kristu.

Don Bosco začal své vzpomínky psát ve svých osmapadesáti letech, v době, kdy už měl své největší životní bitvy vybojovány. Překonal zdánlivě neřešitelné potíže s místem pro své chlapce, nevoli svých hlavních odpůrců ze strany vysokého kléru, mocných politiků a revolučních kněží v polovině předminulého století. Psal je na podnět tehdejšího papeže Pia IX., který Dona Boska obdivoval a za mnohé mu vděčil. Větší část textu zůstala na výslovné přání autora přes sedmdesát let uzamčena v salesiánských archivech a teprve roku 1946 připravil kritické vydání Eugenio Ceria, jeden z životopisců Dona Boska. Kompletní podoba vzpomínek vyšla až na přelomu tisíciletí v jazykové úpravě známého salesiánského spisovatele Teresia Boska.

Vzpomínky, nazvané v českém překladu *Můj život pro mladé*, začínají – jak jinak – chlapeckým snem Jeníka Boska, který se mu zdál

v devíti letech, a končí ztrátou Don Boskova anděla strážného ve zvířecí podobě – psa Siváka, tedy rokem 1866. Velkou část rukopisu napsal Don Bosco v letech 1873–1875, v časech, kdy usiloval o schválení salesiánských Stanov u Svatého stolce, což se mu podařilo roku 1874. Ve stejném období se připravovala první salesiánská misie do Patagonie a salesiánské dílo začalo nabývat na síle a rostlo doslova před očima, takže záměrem jeho zakladatele bylo také posílit salesiány v důvěře v Prozřetelnost, která za dílem stála a stále je provázela.

Vědomí nebezpečí z „přehřátí“ rozběhnutého motoru začínající kongregace a z příliší rychlého růstu vedlo Dona Boska k sepsání jakýchsi kanonických příběhů svého života, které by byly po ruce jeho životopis-

cům a následovníkům. Ze vzpomínek se však přitom nevytratil Don Boskův nezdolný temperament a spisovatelský talent, takže knihu je možné číst jako napínavý (bohužel nedokončený) román, který má důmyslnou stavbu, zápletku a rozuzlení.

Některé příhody, jako třeba setkání s chlapcem Bartolomějem Garellim nebo posmrtné setkání s Luigim Comollem, jsou vylíčeny autentičtěji, než jak je známe z tradičních životopisů. Dozvídáme se podrobnosti o matce Markétě, o stěhování turínského oratoře z místa na místo, o nesmírném diplomatickém nadání Dona Boska, o počátcích kongregace. Čtenáři nezůstanou skryty ani velmi osobní úvahy Dona Boska nad situací bezprizorní mládeže při jeho neúnavném úsilí o její záchranu. Nejkrásnější na tomto životopise Dona Boska je však jeho autenticita – Jan Bosco k nám promlouvá v první osobě, ne už tedy zprostředkovaně slovy svých následovníků, a můžeme se s ním přes vzdálenost skoro půl druhého století setkat tváří v tvář. Jeho svatost tak získává nový, netušený rozměr.

Zdeněk Jančařík

Don Bosco – *Můj život pro mladé*, Portál, 225,– Kč

Důležité upozornění pro dárce!

Všem, kteří podporují nejstaršího českého salesiánského misionáře P. Jana Meda v Indii upřesňujeme způsob, jakým je možné zaslat mu finální prostředky:

Banka, která zprostředkuje zásilkou pro P. Meda v zahraničí:

Jan Med, Salesians of Don Bosco, Federal Bank LTD a/c 2671, NYAMO LORTHA RD, DIMAPUR 767 112, NAGALAND, INDIA.

Adresa v České republice, na kterou lze posílat peníze pro P. Meda:

Složenkou: Salesiánská provincie Praha, Kobyliské nám. 1, Praha 182 00, var. s. 30. Do zprávy pro adresáta napište: misie P. Med

NEUVÁDĚJTE prosím do názvu adresáta jméno Jan Med ani Salesiánská inspekce Dona Boska, protože pošta potom nechce peníze vydat a my je nemůžeme přeposlat otci Medovi.

Převodem:

Kč: č. účtu 168 44 021/0100, var. symbol 30

Eura: č. účtu 478 662 783/0300, var. symbol 30

Chcete-li potvrdit o daru nebo podrobnější informace o možnostech podpory salesiánského díla, kontaktujte Ing. Tomáše Petruje, Kobyliské nám. 1, 182 00 Praha 8 nebo telefonicky 283 029 119.

„Potřebujeme Vaši pomoc a můžete si být jisti, že nejen já, ale i můj pomocník kněz se postaráme, aby všechno šlo pro dobro chudých dětí.“

P. Jan Med, salesián

Sociologie žurnalistiky

Brian McNair
Portál, Praha 2006

Brian McNair vystudoval sociologii, ale dlouhá léta pracoval v oblasti mediálních studií. V předmluvě ke své knize, kterou vydalo nakladatelství

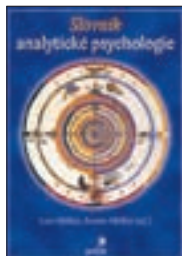
Portál, vyjadřuje názor, že „v široké škále žánrů a forem, jež tvoří fenomén zvaný média, má největší sociologický význam žurnalistika“. Ostatně právě proto předkládá čtenáři text, ve kterém využívá svého akademického vzdělání v sociologii a profesní zkušenosti z oblasti žurnalistiky. Čtenářské určení je jednoznačně vymezeno: kniha je věnována především studentům mediálních studií a také těm studentům sociologie, případně dalších společenských věd, v jejichž studijních programech jsou mediální studia. Kniha je zcela přístupná všem zainteresovaným laikům, neboť, jak autor uvádí, její četba či studium „nevyžaduje žádné speciální znalosti oboru sociologie“.

Kniha je rozdělena na dvě části. V první, s názvem Základy a kořeny, je především uvedena definice žurnalistiky a pojednány s ní související kategorie pravdy, novosti, autorství a ideologie i aktuálnosti. Následuje pasáž o žurnalistice a společnosti, typologii žurnalistiky a o cílech autora a rady, jak má s jeho knihou pracovat čtenář. Další kapitola téže části tematizuje sociologii žurnalistiky s návazným pojednáním o účincích žurnalistiky.

Druhá část se jmenuje Faktory ovlivňující žurnalistickou produkci a postupně jsou probrány tyto problémové okruhy: profesní kultura a organizační dominanty žurnalistiky, politické, ekonomické a technologické prostředí, sociologie zdrojů a konečně „nová sociologie žurnalistiky“ (od řízení k chaosu). *Helena Haškovcová*

Slovník analytické psychologie

Lutz Müller, Anette Müller
Portál, Praha 2006

Editorův sborník analytické (jungjiánské) psychologie jsou pravděpodobně blízcí příbuzní Lutz Müller (nar. 1949) a Anette Müllerová (nar.

1955), působící vedle své soukromé psychotherapeutické praxe také v Institutu C. G. Junga ve Stuttgartu.

Cílem slovníku je „zprostředkovat první přiblížení, poutavý úvod a fundovaný přehled komplexního Jungova díla a jeho moderních výkladů a dalšího rozvoje nejen přívržencům Jungovy psychologie, ale také všem, kteří se o ně opatrně a skepticky zajímají.“ Cíl se podařilo splnit a editoři předložili dílo, které si před zařazením do knihovny se zájmem projde a také v něm bude později nacházet poučení každý, jemuž jsou psychologie a psychotherapie nějakým způsobem blízké. Analytická psychologie se totiž věnuje hlubinám „lidské duše“ a jejím projevům, jež nejsou vždy běžně srozumitelné.

Slovník analytické psychologie obsahuje více než 500 hesel, jež jsou pečlivě zpracována – obsahují i křížové odkazy, ilustrace, doporučenou literaturu apod. Závěrem knihy nalezneme kompletní bibliografii C. G. Junga, základní doporučenou psychotherapeutickou literaturu většinou v německém jazyce, přehled odborných jungjiánských periodik, adresy internetových adres obsahujících seznamy zahraniční literatury analytické psychologie, dále pak seznam Jungova díla vydaného v češtině (zpravidla v Nakladatelství Tomáše Janečka v Brně) a ostatní díla analytické psychologie publikované v češtině. Škoda jen, že zde postrádáme zmínku o samizdatových překladech Jungových prací vycházejících u nás před r. 1989. *Jan Vymětal*

Když se zlé věci stávají dobrým lidem

Harold S. Kushner
Portál, Praha 2006

Když prožíváte svou osobní bolest, trápíte se nad ztrátou blízké osoby, nad nevléčitelnou nemocí svých rodičů, dětí nebo bolesným rozchodem

se svým partnerem, kterému jste důvěřovali, napadají vás mnohé otázky. Přemýšlíte o příčině, vině, trestu, spravedlnosti, odplatě. A především se ptáte: Proč zrovna já??

Harold S. Kushner, rabín židovské obce v Massachusetts, USA, si tyto otázky kladl také, a to poté, co jeho synovi Aaronovi diagnostikovali nevléčitelnou nemoc – progerii, která je velmi řídká a projevuje se rychlým stárnutím a předčasnou smrtí. Výsledkem jeho životních úvah je myšlenkově hluboká kniha *Když se zlé věci stávají dobrým lidem*, kterou vydalo nakladatelství Portál.

Harold S. Kushner jako rabín přicházel celý život do styku s lidským utrpením, nespravedlností a neštěstím. Obraceli se na něj lidé věřící, ti, kteří svou víru ztráceli, i ti, kteří se ji snažili najít a hledali v něj útěchu a pochopení. A pak prožíval vlastní neštěstí nad ztrátou svého milovaného syna, on, který se vždy obracel k Bohu a hledal u něj útěchu a pomáhal ostatním lidem. Přestože je kniha prodchnuta vírou a láskou k Bohu, má co říci každému člověku.

Autor Boha nečiní zodpovědného za lidská neštěstí ani přírodních katastrof. Vidí sílu víry v možnosti překonání těžkých časů, nalezení dalšího smyslu života a v ušlechtilějším chování k druhým lidem. Kniha je citlivým průvodcem v době našeho žalu a ocení ji též lidé, kteří s lidským neštěstím přicházejí do styku ve své práci jako psychotherapeuti, teologové a lékaři. *Dagmar Kapustová*

Vychovávat k síle ducha

Jedním z nejstudovanějších a nejtajemnějších prvků lidského těla je imunitní systém. Svůj imunitní systém, obrannou sílu proti útokům nepříznivých okolností, má i lidský duch. Nazýváme ho houževnatostí. Není pouze pasivním odporem, ale schopností vzdorovat a budovat.

Tyto zdroje a obranyschopnost se od jedince k jedinci liší, jelikož jsou již z velké části uloženy v jeho genetickém dědictví. Vždy je však možno je „vychovávat“. Během života se mohou rozvíjet, posilovat nebo oslabovat, a to podle zkušeností především z prvních dětských let. O síle ducha nesmíme smýšlet jako o něčem, co je, nebo není. Je výsledkem postupného růstu, na který má vliv mnoho faktorů.

Prvním z nich je nepochybně dobré prostředí. Tvoří je rodina, škola, čtvrť, oratoř, vrstevníci atd., a je pro dítě tím, čím je bezpečný přístav pro loď. Sociální podpora má vždy pozitivní účinky. Sociální a přátelské vztahy jsou základním ochranným faktorem. Člověk je spokojený, pokud s ním jeho okolí jedná laskavě, cítí-li se uznávaným, přijatým a podporovaným.

Nejdůležitějšími postavami pro výchovu ke skutečné síle ducha jsou samozřejmě rodiče, a to především tehdy, pokud dítěti pomáhají pozorovat okolní svět, povzbuzují rozvoj jeho logického myšlení, pomáhají mu reagovat na stres, čelit frustracím, bolesti a strachu, a hlavně, pokud se snaží o dosažení správné rovnováhy mezi závislostí a nezávislostí. Děti potřebují prostor pro hru, představivost a vlastní myšlení, díky kterým rozvíjejí svůj tvořivý potenciál.

Dnešní chlapci a dívky vyrůstají ve stylu „rozřež a slep“: kopírují, reprodukují, imitují. Jsou málo podněcováni ke tvořivosti a plánování, prvkům, které umožňují čelit změnám a obtížím.

Rodiče se musí snažit předávat aktivní postoj k životu. Lidé s aktivním postojem k životu hledí dopředu a „shora“. Dobře vědí, že musí brát skutečnost takovou, jaká je, a že ne

vždy všechno jde podle našich přání. V pravém opaku vůči tomuto postoji žijí lidé, kteří neustále opakují „Ach, kdyby tak...“, kteří mají dojem, že se celý svět proti nim spiknul, a kterým prostředí nedovolí postupovat, prosadit se, a dělá vše proto, aby je zničilo. Aktivní člověk je připraven vnímat znamení změny a připravit se na ně tak, aby jej nepřeválcovaly. Cítí se jako v pilotní kabině svého života, všímá si, jak se jeho letadlo chová, dává pozor na meteorologická hlášení, využívá své pilotní zkušenosti, má na zřeteli cíl svého letu a podle nutnosti je někdy schopen i pozměnit jeho dráhu.

V dětech je třeba pěstovat sklon k tomu, aby se nechaly zapojit. Navyknout dítěti úsilí, účasti, tomu, jít věcem na kořen, snažit se pochopit, být aktivní. Nebát se námahy. Neutíkat předčasně z boje. Nenechat se ovládnout zbytečným strachem o sebe sama, díky němuž se člověk nakonec stává zranitelným.

Má-li se vynaložit úsilí, je třeba mít cíle: něčeho dosáhnout, o něco bojovat, v něco věřit. Hodnoty, ve které věříme, pak díky tomu nabudou přednostního postavení.

Prvním znakem houževnaté mentality je způsob, jakým se vypořádáváme s chybami. Chyby jsou příležitostí k tomu, abychom se učili. Nikdy nejsou konečnými soudy. Dobří rodiče a učitelé, na-

místo aby z chyb činili deprimující skutečnosti, využívají jejich produktivní charakter. Pokud se učitel omezí na pouhé poukazování na chyby, aniž ukáže způsoby jejich překonávání, děti je snadno budou vnímat jako pokořování. Naučit se jezdit na kole vyžaduje trénink a mnoho pokusů. Není třeba hned ztrácet odvahu. Rozhodujícími prvky v této oblasti jsou příklad rodičů a očekávání, která vůči dětem mají. Některé děti jsou přesvědčeny, že je rodiče budou uznávat pouze tehdy, budou-li mít úspěch. Pokud rodiče a učitelé od nich očekávají něco, čeho nejsou schopni, probouzí to úzkost, což se ve školním nebo sportovním prostředí děje často. Nic není pro dítě strašnějšího než poznání, že se svým rodičům stalo zklamáním.

Každý chlapec a dívka potřebují ostrov kompetence. Ten musí být zcela jejich a nesmí jim být vnucen.

Dítě se stává silným, žije-li v sobě zdroj jistoty podněcovaný sebeúctou, důvěrou ve vlastní možnosti, citovou stabilitou, znalostí a přijetím pravidel chování, důvěrou v dodržování pravidel ze strany druhých, schopností spolupráce, vysokým prahem tolerance, empatie, pochopení a schopností odpoutět osobám, které potkává. Dalšími dvěma podstatnými prvky mohou být „strážní andělé“ a víra. Všechny lidské bytosti jakéhokoli věku jsou spokojenější, optimističtější a klidnější, mají-li po boku osoby (příbuzné, přátele, učitele, animátory) připravené jim v těžkých chvílích pomoci. Tyto důvěrné osoby jsou bezpečným základem, z něhož lze čerpat energii. Jsou schopni je pochopit a podepřít, když by se mohly cítit izo-

lovány, odstaveny, odmítnuty. Silnou posilou radikální naděje a absolutní positivity světa je náboženská víra a laskavé společenství s Bohem a věřícími.

Bruno Ferrero
přeložil Ladislav Heryán

Foto: Jaroslav Vráčovský

Plzeňské středisko očima asistenta

ANIMATOUR – ZÁŽITKOVÝ KURZ PRO DOBROVOLNÍKY ZE STŘEDISKA

Je to už rok a půl, co jsem přišel do Plzně na dvouletou salesiánskou pedagogickou praxi (tzv. asistenci). Pojd'te se spolu se mnou porozhlédnout po středisku.

Místní komunita mě mile přivítala. Na starost jsem dostal (kromě jiného) práci v klubu Balón.

Klub Balón

Základní nabídkou střediska pro děti a mládež jsou **kluby Balón** (pro děti od 9 do 15 let) a **Vzduch-lod'** (pro mladé od 15 let).

Dítě nebo mladého člověka, který do střediska přijde, hned zaujme model balónu ve vstupní hale. Je možné si do něj sednout a odpočinout si. Je to zároveň jakési trojrozměrné ztvárnění loga našeho střediska.

Nabídka klubu Balón je široká. U baru návštěvníka přivítá pracovník střediska nebo dobrovolník, a když zjistí, že je tu poprvé, vysvětlí mu vše potřebné. U baru si mohou děti koupit něco dobrého na zub, posedět a popovídat.

Zde jsem pobyl několik prvních týdnů své praxe a bylo to velmi zajímavé. Zároveň je bar místem, kde půjčujeme sportovní vybavení (míček na fotbálek, pingpongové páčky, florbalové hokejky ...).

Bar je ideální místo pro první kontakty, pro komunikaci s dětmi.

Stačí dítě oslovit jménem, zeptat se ho na pár drobností a už povídá samo.

Klub Balón – to není jen bar, ale i další prostory. Snažíme se, aby na každém místě byl zaměstnanec střediska nebo dobrovolník.

Tak třeba velké hřiště s umělou travou. Ideální místo pro hry, vyřádění se a vyběhání se. Oblíbené místo zvláště pro kluky. Nejčastěji se hraje fotbal, někteří zkoušejí basketbalovým míčem trefit koš, probíhá zde i florbalový trénink dvou skupin. Ve středu je zde nabídka fotbalového tréninku. Hřiště se také využívá k různým turnajům.

Čtvrteční florbalové tréninky na hřišti se stávají mezi kluky pojmem. Je o ně velký zájem a vytvořila se tu dobrá parta. Společně jezdí na turnaje SHM a zažívají přitom spoustu legrace. ►

Salesiánské středisko mládeže v Plzni tvoří několik programů. Jedním z nich jsou **zájmové kroužky**. Kroužků nabízí středisko kolem čtyřiceti a během roku do nich chodí asi 300 dětí.

Dalším programem je „**Centrum pro pomoc dětem, mládeži a rodině**“ nazývané **Střecha**. Zde se odborní pracovníci (psycholog, sociální pracovníce, terapeut) věnují dětem s poruchami chování a nabízejí pro ně různé programy, včetně spolupráce s rodinou.

V přízemí střediska jsou k dispozici dva pingpongové stoly, koutek pro šipky a dva stolní fotbalky (kalča). Velmi oblíbené jsou zápasy ve fotbálku nebo obíhačka kolem pingpongového stolu. Součástí prostoru jsou pohodlná křesílka. Na výzdobě prostoru se podílela mládež, takže na zdech jsou otisky rukou či jiná originální výzdoba.

Velmi oblíbeným místem je také tělocvična – prostor pro různé sportovní a pohybové hry, je zde i menší horolezecká stěna, kde mohou děti volně lézt (pod dohledem), využívat měkké žíněnky ke skákání. Ale k čemu by byl prostor, kdyby zde nebyli žádní pracovníci ani žádné děti.

Tým pracovníků a dobrovolníků

Základem týmu vychovatelů jsou salesiáni přítomní v otvírací době klubů (Tomáš, Marek a Petr), kteří vytvářejí atmosféru klubu a vnášejí do ní potřebné impulzy a jsou uprostřed dění.

Významnou pomocí jsou také dva zaměstnanci, Milan (vedoucí klubů) a Jana. Tento úzký tým se schází jednou týdně na porady a též na schůzky s ostatními pedagogickými pracovníky střediska. Reflektujeme naši práci, přemýšlíme, co dělat dál, hodnotíme nebo plánujeme další aktivity, bavíme se o konkrétních dětech.

Důležitou součástí týmu jsou dobrovolníci, kteří nám pomáhají při činnosti s dětmi, podílejí se na přípravě různých soutěží, aktivit apod. Dobrovolníci ve středisku tvoří jak mládež z farnosti, která prošla animátorským kurzem a chce se podílet na činnosti střediska, tak také dobrovolníci přicházející přes organizaci Totem (loni jedna dobrovolnice z Německa, letos také jedna + dobrovolnice ze Slovenska), nebo se dobrovolníky postupně stává odrostlejší mládež (16–19letí). Těchto posledně jmenovaných letos přibývá díky řadě akcí speciálně zaměřených

MLADÍ Z KLUBU VZDUCHOLOD NA BRIGÁDĚ V KLÁŠTEŘE

ných na utužení kolektivu v rámci střediska. (animaTOUR, výstup na vrchol Ostrý apod.)

Ukazuje se, že kromě dětí se musíme starat o výchovu animátorů a dobrovolníků (práce je tedy takřka dvakrát více), z dlouhodobého hlediska je to však pro středisko velmi výhodné a také to prospívá samotným dobrovolníkům. Postupně se zúčtuje práce s dobrovolníky a animátory – díky kurzu animaTOUR a individuální práci s jednotlivci nebo v rámci skupiny (dramafák) se nám letos ozvalo a projevilo zájem více dobrovolníků než dřív (Jakub, Tadeáš, Zuzka, Martina a Petr – ten vede fotbalové tréninky).

Při naší práci uplatňujeme princip **asistence** – tedy stálé přítomnosti mezi dětmi nebo mladými. Pokud je nás menší počet (např. jen tři), ně-

teré prostory necháme uzavřené (hřiště, tělocvičnu), protože nelze děti nechat bez dozoru.

Životní příběhy dětí

Jak jsem se postupně rozkoukával a seznamoval se střediskem i s dětmi, objevily se přede mnou jednotlivé životní příběhy dětí, často zajímavé, občas docela dramatické. Pro řadu dětí je důvodem, že na středisko přijdou to, že se nudí. Nevědí co s volným časem, tak přijdou s kamarády a čekají, co jim nabídneme. Nejvíce láká nabídka sportovního vyžití, hry, soutěže. Mnozí jsou rádi, že se jim někdo věnuje, že si s nimi popovídá. Jiní mají problémy doma, rodiče jim nerozumí nebo se o ně moc nestarají, a tak hledají přijetí jinde.

Dvanáctiletý Jindra je velmi živý hoch, dříve samotář, ale nyní se výborně zapojil do party na středisku. Velmi rád hraje fotbal. Dříve individualista, nyní spolupracuje v týmu, nahrává i sám dává góly.

Patnáctiletá Jana chodí do kroužku horolezení, na arteterapii a pomáhá naší zaměstnankyni Evě s programy pro mladší.

Ukazuje se, že kromě dětí se musíme starat o výchovu animátorů a dobrovolníků (práce je tedy takřka dvakrát více), z dlouhodobého hlediska je to však pro středisko velmi výhodné a také to prospívá samotným dobrovolníkům.

Osmileté sestry Anička s Ilonkou jsou zase duší veškeré zábavy na středisku. Rády lezou po horolezecké stěně, chodí na flétnu a do angličtiny a dalších kroužků. A když ještě přijdou jejich bráchové Martin a Petr, je na středisku skutečně veselo.

Někteří chodí na středisko již dlouho, např. Pavel už šestý rok. Má 16 let, studuje dopravní průmyslovku a na středisko ho přilákala nabídka florbalu. Chodil také do klubu Balón a hraje velmi dobře pingpong. V rámci soutěží Salesiánského hnutí mládeže se zúčastnil několika turnajů po České republice v pingpongu i florbale. Naše středisko také reprezentoval loni na Mezinárodní salesiánských hrách v Záhřebu a letošní rok se chystá na salesiánské hry do Německa. Na středisku se mu nejvíc líbí, že zde může trénovat, setkat se s kamarády nebo si zahrát fotbal na hřišti. Nejraději vzpomíná na různé sportovní akce, turnaje a legraci s kamarády. Jako další koníčky má počítače, běhání a plavání. O středisku se dozvěděl od kamaráda.

Výchovná čtvrtrodinka
Specifikem každého dne, kdy je klub Balón otevřen je tzv. „výchovná čtvrtrodinka – společný závěr s dětmi v tělocvičně, motivovaný soutěží v získávání razítek a naplněný podnětnými myšlenkami nebo činnostmi (kreslení, scénka, vystoupení několika dětí, příběh, soutěž) – viz Sal. magazín 6/2006

Vést děti k hodnotám

Práce v klubu Balón je zajímavá, ale někdy poměrně náročná. Zpočátku jsem měl dojem, že nabízejíme dětem pouze zábavu. My však nechceme být jen dalším poskytovatelem služeb na trhu zábavy, ale jde nám o něco víc. Jsme zároveň vychovatelé a chceme děti vychovávat k určitým hodnotám, a to dokonce k hodnotám křesťanským. Jak říká Don Bosco – vychovat poctivé občany a dobré křesťany. Promýšlíme tedy výchovné postupy a metody evangelizace.

Podle preventivního systému má salesiánská výchova tři pilíře: rozum (pravidla klubu jsou snadno pochopitelná a srozumitelná), laskavost (důraz na osobní vztahy a ra-

dostnou atmosféru přijetí) a náboženství (jinými slovy: vedeme děti k hodnotám jak lidským, tak křesťanským).

Výhodou týmu je, že jsme si blízcí v křesťanském pohledu na svět (alespoň salesiáni, zaměstnanci a část dobrovolníků) a shodneme se v základních křesťanských hodnotách. Je

tedy pro nás samozřejmostí, že se snažíme vytvářet atmosféru přijetí, rodinnosti a vedeme děti ke křesťanským hodnotám.

Zde jsou některé postřehy z přemýšlení na naší červnové kapitule (= setkání všech pedagogických pracovníků střediska na společné výjezdní poradě). Pro klub Balón jsme zvolili několik důrazů pro letošní rok z přehledu hodnot, který jsme společně pro letošní rok vybrali:

- kromě celkového pohledu na skupinu dětí sledovat i jejich individuální růst a rozvoj. Každý z pracovníků si „vzal na starost“ tři nebo čtyři děti, s kterými je víc v kontaktu a vnímá, v čem se posouvají vpřed nebo zlepšují, nebo v čem by potřebovaly podpořit.
- cílené zapojování do přípravy a realizace aktivit klubu a postupné zvyšování podílu odpovědnosti (od jednoduchých předem daných úkolů k samostatnosti včetně služby dobrovolníka/animátora)
- využití křesťanských svátků a symboliky a zdůrazňování křesťanského rozměru (soutěž Biblionář v době adventu, předvánoční výroba adventních věnců, malování betlémů, biblické příběhy formou scének nebo her – např. Noemova archa, podobnoství o milosrdném skejtákoví)
- podpora rituálů – promítání fotek z akcí za poslední měsíc, vyzdvížení pozitivních momentů, vazba na historii
- („výchovná čtvrtrodinka“)
- motivace budováním pocitu sounáležitosti (osvědčilo se u dobrovolníků. Například akce animaTOUR a společné předvánoční setkání)

BALÓN – ZÁBAVNÉ ODPOLEDNE U PŘÍLEŽITOSTI DNE DĚTÍ

- více podpořit víkendové outdoorové akce

Spolupráce a nabídka akcí

Specifikem plzeňského střediska je propojenost a spolupráce s ostatními programy střediska. Zvlášť důležité je utužení kolektivu a vytváření pocitu sounáležitosti (viz předvánoční setkání, animatury). Děti, které čekají na kroužek, se mohou zapojit do programu klubu Balón. Děti z programu Střecha se svými asistentkami se mohou též zapojit. Konají se i výlety pro děti ze Střechy. Pracovníci nejsou zapojeni do jediného programu, ale podílejí se na více činnostech. Nevýhodou této vzájemné propojenosti jsou nejasné hranice mezi jednotlivými programy, různost pohledů na věc, hrozící pracovní přetíženost zaměstnanců.

Stanovení hranic

Osvědčil se nám systém „trestů“: Po napomenutí (žlutá karta) následuje vyloučení z programu (červená karta) na určitou dobu. Buď se jedná o drobnou nekázeň, pak si dotýčný „jde odpočinout“ před středisko na 5–30 minut. Nebo ho pošleme ten den domů. Nebo v případě závažnějších provinění nebo nedodržení pravidel dostane „zákaz“ na týden, čtrnáct dní nebo i měsíc (např. závažné problémy jako hrubé a agresivní chování vůči druhým, krádež nebo ničení majetku).

Děti často zkoušejí hranice, kam až mohou zajít a velmi se osvědčila důslednost. Samozřejmě pouhé udělení trestu by k ničemu nevedlo. S dotýčným se věc v klidu probere v rozhovoru a vyjasní se pohledy obou stran. Dětem také nabízíme, že když nějakou práci pomohou středisku, tak se jim „umaže“ část trestu.

Jedna věc je „vymezení hřiště“ (jaká jsou pravidla), druhá věc je, co se na hřišti „hraje“ (tedy náplň činnosti), která musí být pozitivní.

Osvědčil se nám systém „trestů“: Po napomenutí následuje vyloučení z programu na určitou dobu.

Děti často zkoušejí hranice, kam až mohou zajít.

Velmi se osvědčila důslednost. Samozřejmě pouhé udělení trestu by k ničemu nevedlo. S dotýčným se věc v klidu probere v rozhovoru a vyjasní se pohledy obou stran.

Klub Vzduch-loď

Klub využívá stejné prostory jako klub Balón, ale otevřeno v něm bývá večer (v pátek pak odpoledne).

Programová náplň je trochu odlišná, protože klub je určen pro mládež od patnácti let. Ta si v klubu pouští vlastní hudbu, z činností převažuje fotbal, kulečník a oblíbený je i breakdance. Skupinka brejkařů se schází v tělocvičně, kde nacvičují nové sestavy nebo se připravují na vystoupení.

Zajímavým experimentem bylo loňské soutěžení v našem plzeňském středisku mezi domácími brejkaři a týmy ze salesiánských středisek z Ostravy a Teplic. Byla to skutečně zajímavá podívaná a hezké setkání lidí, kteří něco umí.

Oblíbenou atrakcí je diskoteka, kterou si mladí sami připraví

MLADÍ Z KLUBU BALÓN

a moderují. Je to pro ně příležitost něco si zorganizovat, objevit vlastní dovednosti. Skutečnost, že si sami připravují program přispívá k jejich větší samostatnosti.

Víkendové akce

Pokud nemá být činnost střediska jen nabídkou zábavy, ale i výchovnou činností, tak je k tomu vhodné využít víkendové akce.

Podávalo se nám zorganizovat několik pracovních víkendů pro mladé ve zchátralém klášteře Chotěšov. Kromě práce se zde najde chvíle na zábavu i ztišení v prostorách kláštera. Svě kouzlo ale má i noční zamyšlení při svíčkách. Nebo se třeba díky Milanově úsilí uskuteční víkend pro brejkaře a byla to výborná akce.

Díky několikaletému úsilí jsou již pomalu vidět pozitivní výsledky. Dobrovolnice Ilona se soustavně věnuje dramatickému kroužku, což je skupinka několika mladých, kteří tu a tam hrají nějaký divadelní kousek (např. při mikulášské besídce, legendu o sv. Jiří při pouti, na Akademii střediska v rámci salesiánských dnů, při Bambiriádě ...). Díky společnému zájmu a pravidelnému setkávání se vytvořila poměrně živá skupina mladých a řada z nich se jakoby „probudila“ a jsou ochotni pomáhat na středisku jako dobrovolníci v klubu Balón.

Z vlků beránci a z beránek pastýři

Petr chodí do střediska již pátým rokem. Nedávno oslavil osmnáct let. Navštěvoval klub Vzduch-loď a zažil zde spoustu akcí. V poslední době se angažoval v dramatickém kroužku. Zde s dalšími mladými nacvičovali divadelní představení – v rámci rytířských slavností legendu o sv. Jiří, vystoupení na večeru pro klášter Chotěšov, na Akademii apod.

VÝLET S DĚTI Z KLUBU BALÓN

Po zážitkovém kurzu Animatour a díky výstupu na vrchol Ostrý se rozhodl pomáhat ve středisku jako dobrovolník. Jako výborný fotbalista vede nyní tréninky kluků a podílí se tak na rozvíjení talentu jednotlivých chlapců.

Nebo sedmnáctiletá Zuzka. Na živnostenské škole studuje obor modelářství a návrhářství. O středisku se dozvěděla tak, že škola spolupracovala se střediskem na kouzelnickém kroužku a ona tam začala chodit. Kromě kouzlení také občas zašla do klubu Vzduch-od' a zapojila se do dramatického kroužku. Divadlo ji baví a už vystupovala na několika představeních podobně jako Petr. O možnosti pracovat jako dobrovolník se dozvěděla náhodou, když se naše zaměstnankyně Jana bavila s její kamarádkou a nabízela jí, že může v klubu pomáhat. Řekla si: A proč bych nemohla pomáhat také já?

Mládež z klubu Vzduch-od' se také podílí ještě na jedné činnosti. Každoročně v lednu vyrážejí do ulic v kostýmech a účastní se Tříkrálové sbírky. A jejich skupinky bývají jedny z nejúspěšnějších.

Jsem přesvědčen o tom, že se v našem středisku

uskutečňuje jeden ze snů Dona Boska, kdy se z divokých zvířat stávají beránci a po čase z beránek pastýři. Když si uvědomím, že v posledních měsících jsme získali pět nových dobrovolníků z mladých, kteří navštěvují středisko, nezbyvá nic jiného než s vděčností děkovat Bohu, že se o středisko takto stará.

Kromě zábavy nabízí klub také pomoc při začlenění do pracovního procesu, možnost rozhovorů s jednotlivými pracovníky zvlášť v oblasti komunikace, partnerských vztahů nebo sebehodnocení.

Trocha vynalézavosti

Aby se práce dařila, je důležitý tým (jedinec sám mnoho nezmuže). My máme výhodu věřících lidí s podobnou hodnotovou orientací. Jako

zvlášť důležité vidím pro středisko potenciál dobrovolníků, které někdo ze salesiánů nebo zaměstnanců animuje.

Díky manažerovi a fundraiserovi střediska Karlu Ženiškovi má středisko dostatečně finanční zajištění.

A v čem jsme jiní než ostatní střediska volného času v Plzni? Nabízíme rozměr duchovní, křesťanské hodnoty, směr cesty.

Pro mě osobně se čím dál důležitější stává chvíle modlitby s týmem před začátkem klubu. Pokud se za děti modlím, vnímám je úplně jinými očima. Jsem schopen na ně hledět jakoby Božím pohledem, který vidí dlouhodobě dopředu a vidí člověka v jeho celistvosti.

Soutěž Bibliónář ukázala, že dnešní mládež už nemá vůči náboženství takové předsudky jako generace jejich rodičů. Někteří nemají ani znalosti o víře. To může být pro nás povzbuzení, že pokud nás považují za něco důležitého ve svém životě, tak se o ní mohu s druhými podělit. Stačí jen trochu vynalézavosti – zábava a všechno kolem jsou jen prostředky k tomu podstatnému.

Petr Zelinka SDB

kontakt

Salesiánské středisko mládeže –
dům dětí a mládeže Plzeň
Revoluční 151/98
312 00 Plzeň

Telefon: 377 266 953

Fax: 377 450 503

IČ: 00519740

Právní forma: školská právnická osoba

Internetové stránky: www.sdbplzen.cz

80^{LET} S DONEM BOSKEM

OSLAŇTE 80 LET PŘÍTOMNOSTI SALESIÁNŮ U NÁS

Chceš více poznat
salesiány a Jana Boska
a vyhrát některou z mnoha
hodnotných cen?
Neváhej
a podívej se na
www.janbosko.cz

POZNEJ
DONA BOSKA!
VELKÁ
INTERNETOVÁ
SOUTĚŽ.

Autorizováno foto

Vyhrajte
s námi
skvělé ceny
v celkové hodnotě
100.000 Kč!

WWW.JANBOSKO.CZ

vstupte do soutěžního portálu,
a nebudete litovat....

www.tvnoe.cz

www.in.cz

www.proglas.cz

www.tarsicius.cz

mediální partneři:

sponzoři:

www.megaobchod.cz

www.mafecm.cz

www.portal.cz

www.volny.cz/nezbeda.zlin/

www.katyd.cz

www.eurobike-praha.cz

www.cestabrnio.cz

www.kna.cz

Poznáte někoho?

Také v tomto ročníku Salesiánského magazínu se můžete těšit na soutěž v poznávání známých na historických fotografiích. Těšíme se na vaše odpovědi, které nám zasílejte na adresu redakce (Salesiánský magazín, Kobyliště nám. 1, 182 00 Praha 8, e-mail: magazin@sdb.cz) do konce března. Zároveň vás chceme vybidnout, abyste nám poslali snímky, které možná máte doma. Radi je zveřejníme (a originály vrátíme).

Salesiáni jsou u nás už 80 let (VI.)

Při putování historií salesiánského díla u nás se v letošním roce zaměříme na několik zvláštních okolností, které umožnily zachování existence díla Dona Boska u nás během totality. Dílčí informace už jste mohli zaznamenat v předchozích dílech našeho seriálu.

Podstatným rozhodnutím pro přežití salesiánů v době začínajícího komunistického pronásledování v padesátých letech u nás bylo rozhodnutí představených pokračovat v práci v podzemí. Toto rozhodnutí s sebou ale neslo jeden velký otazník, jakým způsobem bude formace završena. Nakonec byl tento problém vyřešen propuštěním biskupa-salesiána Štěpána Trochty z vězení v květnu 1960.

Zrekonstruovat sled událostí vedoucích k prvnímu svěcení je dnes prakticky nemožné, protože hlavní aktéři – jak biskup Š. Trochta, P. Josef Kubín či P. František Miša (Dominus) – již zesnuli. Nesporné je, že prvním světcem se již v prosinci 1960 stal Ladislav Vik.

Na tomto místě je třeba zdůraznit nesmírné hrdinství všech zúčastněných osob:

• **Štěpán Trochta** byl propuštěn po pěti a půl letech krutého věznění (tak nelidského, že o něm sám prohlásil známá slova: „Ta doba patří k nejhorší době mého života. Ani v Mauthausenu to nebylo tak zlé. Ty německé koncentráky se nedají srovnat s tím, co jsem vytrpěl od komunistů“). Vězení předcházelo nepředstavitelné utrpení ve vyšetřovací vazbě. Předtím byl Trochta víc než tři roky internován v rezidenci na biskupství v Litoměřicích. Jen pro ilustraci – dozorcům tam jednou řekl: „Hlídáte mě jako vraha, počínáte si hůř než gestapáci“. Z vězení se Trochta vrátil se silně podlomným zdravím, v nepříliš dobrém psychickém stavu a s vědomím, že je na každém kroku sledován. Podle záznamů Státní bezpečnosti (StB)

„nikomu nevěřil“. V této situaci byl kontaktován P. Františkem Mišou (StB – o těchto schůzkách věděla, ale nebyla schopna zjistit, o čem se na nich hovořilo) a P. Josefem Kubínem, aby tajně připravené salesiány vysvětil na kněze.

• **P. Josefu Kubínovi** Trochta důvěřoval, protože mu Kubín v Kobylisích dělal sekretáře. Kubín byl spojkou mezi svěcenci a Trochtou, zajišťoval i „technické zázemí“, např. oleje a místo.

• **P. František Miša** – vzal na sebe zodpovědnost za studijní přípravu budoucích salesiánů. Sám přednášel Písmo svaté.

Kněžské svěcení a králík na smetaně

„Podívej se, to co tady dnes spolu spácháme se nesmí nikdo dozvědět, protože kdyby se to dozvěděli páni nahoře, tak půjdu zase zpátky tam, odkud jsem se vrátil – do kriminálu. A já už bych to nepřežil,“ řekl Trochta L. Vikovi než začalo vlastní svěcení. Poté vzal do ruky texty a obřad začal. Svěcení se uskutečnilo v byvalém skladišti kožešin v kožešnické dílně, v Tomáškově ulici v Praze 10, přičemž v sousedním bytě bydleli Trochtovi domácí.

„Asi po půl hodině obřadu najednou někdo klepe na dveře. Ve mně hrklo jak ve starých hodinách,“

říká L. Vik. Trochta vyšel ven a povídá: „Co si přejete paní Horáková?“

– „Nesu tady králíka na smetaně.“ „Tak se vraťte a my za chvíli přijdeme.“ Řekl to úplně klidně, jako by se nechumelilo. Když bylo po svěcení, znovu zopakoval, že to smím říci pouze panu inspek-

torovi a pateru Kubínovi, jinak že mně nedává dovolení o tom mluvit, dokud nebude svoboda. Abych také o svěcení nevykládal dalším (které jak předpokládal bude světit). Nakonec jsme snědli králíka na smetaně, a tím bylo zakončeno moje

kněžské svěcení. Takhle vzpomíná na své kněžské svěcení P. L. Vik.

Z přehrady k svěcení

Podobně byl na kněze vysvěcen i Alois Frydrych. Většina řeholníků pracovala před rokem 1960 na přehradách, byl mezi nimi i Alois Frydrych. Práce na přehradě měla „výhodu“ v tom, že řeholníci mohli vytvářet jakési komunity, ve kterých probíhala formace i studium. A. Frydrych pracoval zrovna u dopravního oddělení Vodních staveb v Jirkově u Chomutova, když mu znenadání přišla nabídka ke svěcení.

„Nebyla možná žádná delší příprava. Pan biskup Trochta bydlel v té době v Radvanově – kde byl hlídán – a jen občas se dostal do Prahy k lékaři. Vše přes riziko zprostředkoval s otcem biskupem P. Kubín. Termín svěcení byl stanoven na 28. října 1962. Celý týden jsem byl v nejistotě, pln vděčnosti a proseb. Žádné podrobnosti jsem nevěděl. V Praze se mě ujal salesián P. Pietsch, v kostele u sv. Antonína mi předal svaté oleje a zavedl asi deset minut od domu, kde přechodně pan biskup bydlel.

Otec biskup na mě už čekal a v přítmí mě mlčky vedl do svého pokoje, kde připravil vše k obřadům. Asi o půl deváté obřady skončily a já se stal knězem Kristovým. Na věky.

Potom biskup připravil snídani, přijal menší dar a spolu s posvátnými oleji mě vyprovodil,“ vzpomíná P. Frydrych.

Biskup Štěpán Trochta takto vysvětil 29 salesiánů. Věděl, že riskuje vlastní život a byl připraven ho obětovat. Vysvětil ale i diecézní kněze, kolik a které, je obtížné zjistit.

Není ovšem bez zajímavosti, že ačkoli byl biskup Trochta, ale prakticky všichni salesiáni neustále sledováni Státní bezpečností, nebyla tajná svěcení nikdy odhalena. Přesněji řečeno: v dosud prozkoumaných materiálech StB jsem (a ani ostatní bádající) nenarazil na žádnou zmínku o tajných svěceních. Jiří Kučera

s použitím knihy *Veteráni v bitvách o duše, 2. díl (výpověď P. Frydrycha)* ■

Dívčí Silvestr v pražském Karlíně

Potáborové setkání, setkání věřících holek Duha nebo Silvestr, to všechno zahrnoval náš pobyt v Praze od 28. prosince 2006 do 2. ledna 2007.

V karlínském domě našich sester se sešlo deset holek z různých koutů republiky a dvě sestry salesiánky.

Hned po příjezdu a prvních pozdravech jsme vyrazily do zasněžené večerní Prahy. Další dny jsme využily k prohlídkám některých zajímavostí, jako například muzea hraček, katedrály na Pražském hradě, petřínského bludiště, orloje, radnice i s podzemím.

Po celodenním běhání jsme si večer rády sedly a zahrály hry, zazpívaly nebo jen tak si povídaly. Další večer jsme šly do Karlínského divadla na muzikál Noc na Karlštejně. Pro mnohé to byl silný zážitek.

Celou dobu nás provázela témátka. Zamýšlely jsme se a děkovaly Bohu za to, co nám v uplynulém roce dal a připravovaly se přijímat to, co přijde v tomto novém roce.

Rozloučení se starým rokem a přivítání nového roku jsme prožily

na tanečním parketu při velkolepé show Když hvězdy tančí. Pak následovala hra Bingo. Před půlnocí jsme putovaly společně s Pannou Marií. Holky si připravily momenty z jejího života a scénkou nebo recitací nám je připomněly. O půlnoci nesměl chybět přípitek. Byl trochu netradiční, připíjely jsme si koktejlem.

Další den jsme byly na mši svatě v kostele u sv. Salvátora a holky byly nadšené, že viděly P. Tomáše Halíka a mohly si s ním podat ruku.

Odjížděly jsme domů plné dojmů z toho, co jsme viděly, a hlavně, co jsme společně prožily.

Jarmila Chorovská, FMA
SHM Klub Plzeň

Foto: archiv FMA Plzeň

NA PROCHÁZCE PRAHOU

Mezinárodní setkání Eurizon 2007

Jen na pár týdnů... Přesně to jsem si říkala i já, když jsem vyjžděla jako au-pair do Německa. Zůstala jsem tam rok. Němečtí kamarádi mi ukázali možnost, že člověk může v cizině i studovat. Byl z toho další rok v Německu. Kontakty s německými salesiány mi ukázaly, že je ještě něco smysluplnějšího než studovat, totiž svými znalostmi pomáhat. A byl z toho další rok - v dalším Indii. Poučení? Být opatrný, když člověk jednou vyjede do ciziny. Nemusí se hned tak vrátit...

A tak Vás všechny mladé lidi zvu prožít si „jen týden“ v cizině! Vidíte, shodou okolností

ti také v Německu. Ten týden se jmenuje EURIZON a probíhá každoročně už přes 10 let.

O co jde? Vzdálenosti se zkracují a i salesiánský svět a mladí lidé v něm se sblíží. Každý rok se setkává kolem 100 mladých lidí od salesiánů (ale nejen od nich) z celé Evropy na různých místech v Evropě - např. loni v Bratislavě, předloni v Praze. Letošní setkání je od 4. do 11. srpna 2007 u salesiánů v německém Benediktbeuernu (romantické místo v předhůří Alp).

Co od něj čekat? - seznámení s řadou dalších podobně naladěných mladých lidí z celé Evropy, - sportovní aktivity (lezení po horách, jízda na kanoích, na kolech atd.), výlety (Mnichov, Garmisch-Partenkirchen), táborák, duchovní momenty (mše sv., denní zamyšlení), skvělá příležitost procvičit si angličtinu! (oficiální jazyk setkání), načerpání nových inspirací pro ty, kdo pracují s dětmi či skupinami mládeže atd.

Věk: pro mladé lidi od 16 let výše

Cena: kolem 120,- EUR (příp. i nižší) + každá skupina si sama zajišťuje dopravu tam a zpět.

Nějaká informace chybí? Chcete se (zatím nezávazně) přihlásit? Neváhejte a napište na: cagliero.sadba@centrum.cz.

Za SADBU se na všechny těší

Jana Švecová

Pomoc při vstupu na trh práce

SHM Klub Praha-Kobylisy zahájil v novém roce kurzy pro osoby znevýhodněné na trhu práce. Souběžně s kurzy klub vytvořil šest nových pracovních míst, které slouží jako záchytná pracovní místa.

Kdo jsou „osoby znevýhodněné na trhu práce“? Jsou to například maminky na mateřské dovolené, resp. po mateřské dovolené, osoby dlouhodobě pečující o závislého člena rodiny, osoby se sníženou pracovní schopností apod. První kurz začal koncem ledna a další kurzy budou začínat v září 2007 a v lednu 2008.

Na kurzu se účastníci naučí základy práce s počítačem, naučí se

jak absolvovat vstupní pohovory u zaměstnavatele, dozvědí se, jak napsat správně životopis a další. Vyrat si mohou i kurzy se základy pedagogiky volného času nebo základy účetnictví a administrativy.

Doprovodným programem je hlídání dětí po celou dobu kurzu.

Na nově vzniklých místech si mohou uchazeči o práci vyzkoušet pracovní návyky a lépe se později integrovat na trh práce.

Projekt bude po dobu 20 měsíců podporován Evropským sociálním fondem a státní rozpočtem České republiky.

Bližší informace o projektu dostanete na shm@sdb.cz nebo na 605 554 284.

Lucie Lišková

Přijďte na ples SHM

Žďár – Salesiánské hnutí mládeže si Vás dovoluje pozvat na XIII. křesťanský ples mladých. Letošní ples se uskuteční v sobotu 10. února 2007 ve Žďáře nad Sázavou. Program: od 18.00 hodin mše svatá v kostele sv. Prokopa, od 19.30 hodin ples v Kulturním domě. Vstupenky je možné rezervovat na ústředí SHM – tel.: 776 734 019, e-mail: ustredi@shm.cz.

Manželská setkání

Krupka – Pojeďte s námi od 14. do 21. července 2007 na Manželská setkání do Litomyšle. Letní kurz Manželských setkání je křesťanskou iniciativou usilující o obnovu, zlepšení a upevnění manželství a rodiny. Nezáleží na vašem věku, počtu dětí, ani délce trvání vašeho manželství. Budete ubytováni v překrásném areálu domova mládeže, který je umístěn na okraji města nedaleko koupaliště. Děti budou mít zajištěn vlastní program a péči v době přednáske a práce ve skupinách.

Iva a František Růžickovi, Centrum pro rodinu, tel.: 417 852 315, e-mail: frantisek.ruzicka@mukrupka.cz.

Ze života salesiánů v Bulharsku

Zdravím vás ze vzdáleného, i když ne zas tak dalekého Bulharska. Sluníčko svítí, teploměr ukazuje 15 stupňů – kdo by byl řekl, že je polovina ledna? Inu, počasí si letos i tady na jihovýchodě spletlo zimu s jarem...

Připadl mi úkol seznámit vás s tím, co se tady u nás událo za poslední asi tři měsíce, které jsme tady spolu s Jirkou jako dobrovolníci strávili.

Tak tedy: Přijeli jsme na začátku října, měli jsme za sebou dobrovolnickou průpravu, ale pořádně jsme nevěděli, kam to vlastně jedeme a co tady budeme dělat...

Hodně rozdílná je podle mého i bulharská mentalita – je jižanská. Nicméně musím říci, že jsem si tady opravdu zvykl a bude se mi těžko odjíždět zpátky domů, na Moravu...

Teď mě napadlo, že možná ani nevíte, co si pod slovem „dobrovolník“ představit. Dobrovolník je člověk, který se rozhodne, že určitou (krátkou) část svého života věnuje pomoci druhým. A tak dal Jirka výpověď v práci, já jsem přerušil studium a teď jsme na rok tady.

A co zde děláme? Pomáháme, s čím je potřeba. Ať už manuálně nebo „intelektuálně“. Hodně se angažujeme v oratoři, vedeme několik zájmových kroužků (angličtina, kytara, počítače)... Prostě se snažíme přispět svou troškou do tohoto Božího díla.

No, a co se tu v Kazanlaku tedy za těch pár měsíců událo? Inu, je toho dost. Pořád se něco děje – setkání (potáborové, popuťákové...), návštěvy, již zmiňované kroužky a oratoř, různé nové projekty, opravy... Tak jen krátce k tomu nejvýznamnějšímu.

Důležitá byla návštěva dona Alberta Van Heckeho, představeného salesiánů pro zdejší oblast. Přijel k nám na konci října.

V listopadu jsme prožili oslavu výročí úmrtí tří zdejších mučedníků – kněží – kteří byli zabiti komunistickým režimem.

V prosinci pak proběhla tradiční duchovní obnova, na kterou se sjelo kolem patnácti mládežníků, no a už zde byly Vánoce. A Nový rok. A s ním další setkání mládeže. Přijelo znovu hodně kluků a děvčat, kteří vytvořili pěknou partu.

Tak to je ve zkratce o tom, jak se nám žije v Bulharsku. Přejeme vám pěkné dny, plné Božího požehnání a děkujeme za všechny modlitby, kterými nás provázíte! Bez nich by nemohlo zdejší dílo nikdy fungovat tak, jak funguje! Pavel Osoha

Silvestr 2006 aneb Kde domov můj?

Ve vlaku sedí naše spolčo z Dolních Počernic. Jedeme strávit Silvestr s mladými z Popradu-Vel'kej, se kterými jsme se seznámili v létě na jedné akci a kde jsme se hodně sblížili. Tuto akci zprostředkoval jeden sympatický salesián přezdívaný George J...

Do cíle naší pouti dorážíme po deváté dopoledne. Na nástupišti nás vítá transparent: Vítáme Čechy!, u kterého stojí nejúžasnější lidičkové na světě. Okamžitě se se všemi objímáme a po přivítání se jdeme ubytovat do budovy místních salesiánů.

Trochu se seznámíme s novými kamarády a jdeme hrát hru Dědeček měnil, až vyměnil. Pak máme oběd, další hry, mši svatou. Konec dne zakončíme modlitbou v malé útulné kapli u sestřiček.

U skutečných přátel

Sedíme na podlaze, díváme se na Nejsvětější Svátost oltářní, posloucháme nádhernou píseň a do toho přemýšlíme, každý sám za sebe... Co se vlastně stalo během tohoto dne? Vlastně nic mimořádného... Akorát jsme přijeli na Slovensko, zahráli pár her a to je teoreticky vše... Ne, není to vše... Ještě jsme zažili pocit štěstí, přátelství, lásky... Nádherný pocit, když se po půl roce setkají dobří přátelé, kteří spolu mají prožít pár dní...

Příští den se vydáváme na výlet do Vysokých Tater. Všechno je nádherné. Jdete, okolo vás se tyčí vysoké majestátné hory, polozmrzlé potůčky stékají po skalách, sníh se třpytí a bodá vás do očí. Okolo zasněžené stromy a vy jen přemýšlíte... Potom se na chvíli zastavíte a ohlédnete se, abyste se pokochali výhledem do krajiny a... ustrnete! Před vámi leží nadýchané moře. Ocítáte se na ostrůvku obklopeném mořem mraků a sem tam vyčnívá další ostrůvek – hora... Myšlenky se vám povznosou ani nevíte jak... Díváte se na tu náheru a máte nepopsatelný pocit... žasnete a přemýšlíte... Přemýšlíte, proč Bůh stvořil takovou krásu..., jestli pro nás – i když ji ničíme – ,

Foto: František Jakubec ml.

ÚČASTNÍCI ZÁJEZDU

nebo jen tak... Existuje někde tady Bůh? Je s námi? Vidí nás?...

Duchovní obnova

Další den máme duchovní obnovu. Tématem je Boží láska. Přednášející salesián don Ferko nám na úvod něco řekne a potom máme sami napsat definici Lásky a poté patnáct projevů Lásky. Možná si říkáte, že to je lehké, ale není to jen tak. Nakonec nám pan farář řekl, že univerzální definice Lásky neexistuje, že Lásku nelze popsat, Láska se musí každodenně žít.

Příští den máme opět výlet, tentokrát na Popradské pleso. Po náročném výstupu se vyškrábeme na planinu, kde je schované pleso, zamrzlé, zasněžené, odrážející sluneční paprsky které nás oslňují. Nad ním se tiše tyčí hory, ze kterých jde posvátná hrůza... A myšlenky se zase povznosou do závratných výšin...

Následující den je dlouho očekávaný Silvestr. Večer máme zábavný program. Ten ukončíme hodinu před půlnocí a přesuneme se do kostela na závěrečnou adoraci.

Klečíme v setmělém kostele, před vámi Nejsvětější a opět naše myšlenky ubíhají někam jinam... ale trochu jiným směrem... Přemýšlíme, co jsme vše zažili v minulém roce, jestli jsme někomu ublížili, co se všechno událo,

jestli jsme věnovali dost času Bohu... a také že už zítra jedeme domů... :(

O půlnoci máme slavnostní požehnání, poté si společně připijeme na rok 2007 a přesuneme se do sálu, kde se bavíme a tančíme až do tří hodin... Ráno vstaneme jdeme do kostela za Otcem. Pak se sbalíme, uklidíme, hrajeme nějaké hry a připravujeme se na závěrečnou adoraci před odjezdem...

Sedíme v kruhu s nejbližšími přáteli před oltářem, zpíváme nejemotivnější křesťanské písničky jako je Vďaka Ježíš a slzy nám pomalu stékají po tvářích... Za necelé dvě hodiny odjíždíme od těchto skvělých lidiček, loučíme se s Tatrami, s mořem oblaků, s Popradem... Ne, nechci... Nevrátím se domů, kde na mě čekají pouze povinnosti, škola, smog... ale zase tam mám rodiče... Odjedu, ale nechám tady kus svého srdíčka...

1. 1. 2007, 11:30, Poprad, druhé nástupišť, vlak, který jede do Česka. V oknech vlaku stojí naše spolčo a dává naposledy pozdravy svým přátelům... a pak zůstanou už jen vzpomínky... A krásná přátelství!

Čtěla jsem vám popsat své pocity ze Silvestra. Bylo to těžké, ale doufám, že jsem vám aspoň trochu přiblížila, jak jsem se cítila. I tímto článkem chceme (naše spolčo) ukázat, že Silvestr se dá prožít i jinak než s alkoholem a petardami, že se dá prožít i s Bohem... Marie Jakubcová

Do školy chodím poprvé ráda

tvrdí Lucie, studentka prvního ročníku Jaboku, vyšší odborné školy, která dává svým studentům vše, co potřebují pro odborné působení v sociální práci a sociální pedagogice. Škola nabízí i širokou škálu výběrových předmětů, možnosti praxe doma i v zahraničí, přátelské prostředí a dobrý prostor pro volnočasové aktivity.

K podání přihlášky na Jabok většinou studenty vede zájem pracovat s lidmi a pomáhat jim, ale často také to, že jim školu doporučí o něco starší kamarádi a přátelé. Jsou i takoví, které šířka a rozmanitost nabízených předmětů osloví skrze internet. Samozřejmě, že všichni hodnotí jako velice důležitou možnost studovat na Jaboku i bakalářský studijní obor a získat tak vysokoškolský titul.

Ovšem výborné uplatnění v praxi najde i ten, kdo získá jako absolvent školy titul diplomovaného sociálního pracovníka. Jako odborník se může ucházet o pracovní místa v nejrůznějších výchovných zařízeních, jako jsou školky, střediska volného času, školní kluby, dětské domovy, ale také v sociálních zařízeních, jako jsou krizová centra, střediska pro práci s drogově závislými, s lidmi se speciálními potřebami, s nezaměstnanými, s bezdomovci, s imigranty a příslušníky etnických menšin atd. Může také pracovat v pastorační oblasti, ve farnostech a církevních obcích.

„Studuje nás tu spousta ze sociálně slabších rodin. Je nás doma hodně sourozenců, a tak je každá se každá finanční investice citelně projeví na rodinném rozpočtu. Ale díky pravidelné měsíční podpoře nadačního fondu si můžu studium dovolit,“ oceňuje Marie. „Díky příspěvku od nadace můžu konečně vyrazit se třídou na lyžařský výcvik,“ říká Jakub ze druhého ročníku. „Bez této pomoci by to pro mě nebylo finančně možné. Dokonce bych mohl dostat i příspěvek na školné, ale k tomu bych musel mít všechny zápočty a zkoušky splněny v řádném

Foto: archiv JABOK

ZE SEZNAMOVACÍ KURZU PRO STUDENTY I. ROČNÍKU

termínu. Což se mi někdy nepodaří...”

Předsedkyně správní rady nadačního fondu Anna Voleková vysvětluje: „Nadační fond Janua Jabok byl založen v září 1992 na podporu sociálně slabších studentů, činnosti školy

a různých sociálních, pedagogických a teologických aktivit. Hlavní činností je získávání prostředků a podpora studujících formou jednorázových příspěvků nebo pravidelné sociální výpomoci. Každoročně také oceňujeme nejlepší studentské práce z odborných předmětů. Na veškerou svoji činnost letos fond vynaložil 93 tisíc korun. Dříve jsme získávali prostředky především ze zahraničních darů. V poslední době ale převažují soukromí dárce, pracovníci a přátelé školy. Abychom v této činnosti mohli pokračovat a umožnit zájemcům o studium Jaboku plnohodnotné studium, s vděčností přivítáme jakékoli částky – i zdánlivě symbolické.“

Jana Zajícová

kontakt

Nadační fond Janua Jabok

Zřizovatel: Jabok – Vyšší odborná škola sociálně pedagogická a teologická

Salmovská 8, 120 00 Praha 2

Kontaktní osoby: Anna Voleková, Radomír Kuchař, SDB

Internetové stránky: <http://www.jabok.cuni.cz/janua>

Číslo korunového účtu: 1928316349/0800

Číslo devizového účtu: 001038-0008829243/0800

Křížovka

Přísluví					POMŮČKA: ABRI, AZID, IRK	RAJSKÁ JABLIČKA	OBLÉCI	MPZ PERU	ANGLICKÁ ŘEKA	POUČENÍ	JMÉNO VLKA Z KNIH DŽUNGLÍ
	KORÁLOVÝ OSTROV	1. DÍL TAJENKY	LHOSEJ- NOST	ŘEZNICKÝ NŮZ NEBOŤ (nářečně)	KARTA (nářečně) POLYNESKÝ NAPOJ						
ČLENSKÝ STÁT USA								NÁZEV HLÁSKY VETUS LATINA			
ODHADO- VATI									SPZ OLOMOUCE ČARSKÉ VÝNOSY		
ZKRATKA ČESKÉ STRANY				BALETNÍ POSTOJ ČESKÝ PROZAİK							
ROKY					ÚTOK SÚDÁNSKÉ SÍDLO					AŤ ŽUJE	ODE DNE VYDÁNÍ
	VERDIHO OPERA MIH					SLOVENSKÉ MĚSTO KOŘENÍ					
KRÁMY (zastarale)							LÁTKA K VÝROBĚ ROZBUŠEK UHLOVODÍK				
ŘECKÉ PÍSMENO			DVIH PROMOČNÍ SÍN					ZBĚHOVEC DRAVEC			
PALMA				ŘECKÉ PÍSMENO ČÁST NOHY					ZNAČKA ASTATU STÁTNÍ POKLADNA		
TĚLO					DÁMSKÝ PLÁŠT ZASTAVIT SE						
	PEŘEJ OBR					KŘÍŽENÝ VELBLOUD SLOVENSKÝ ZÁPOR				2. DÍL TAJENKY	IND
AMERICKÝ KOMIK (Buster)							SKUPENSTVÍ VODY MRAVOUK				
OTEC (knižně)			SVĚTADÍL 1 049 (římsky)					ZNAK UMĚLÝ JAZYK			
TRHLINA				PŘÍBUZNÁ (familiárně) ZNAČKA TITANU					CITOSL. ZASMAŇÍ ZNAČKA YARDU		
ZŘEJMÁ						SELANKA					
MOHUTNĚT						ČESKÝ HEREC					

Soutěž o ceny: Vyluštěnou tajenku zašlete na adresu redakce (Salesiánský magazín, Kobyliště náměstí 1, 182 00 Praha 8). Ze správných odpovědí bude vylosováno 10 výherců, kteří obdrží věcné ceny. Řešení zasíláte do 5. března 2007.

Oslavenci

Salesiánům a salesiánkám, kteří v lednu a v únoru oslavili narozeniny, vyprošujeme hojnost Božího požehnání, darů Ducha Svatého a vytrvalost při působení v duchu Dona Boska.

P. JOSEF PREISLER

P. Josef Preisler se 18. ledna dožil 73 let. Ještě o rok starší je **koadjutor Jenda Rychlý**, který se 21. ledna dožil 74 roků. Kulatých a krásných 25 let oslavil 25. ledna

Ladislav Bandouch.

1. února oslavil 45. narozeniny **P. Hynek Černoch**, den na to 2. února se dožil 72 let **P. Josef Kopecký st.** 78. narozeniny oslavila 4. února představený salesiánek v České republice sestra **Věra Vorlová**. Stejně jubi-

leum oslavil 7. února **P. Josef Večeřa**. Ve stejný den oslavil 50. narozeniny bývalý provinciál **P. Jan Komárek**.

Úctyhodných 87 let oslaví 12. února **P. Karel Tinka**.

JAN RYCHLÝ

P. Jiří Caha oslaví 14. února kulatých 40 let života. 26. února oslaví 78. narozeniny **P. Willibald Pietsch** a 28. února se 77 let dožívá **P. Josef Pavlas**.

Naši zesnulí

Svůj život odevzdal svému Pánu a Stvořiteli salesián **P. Jan Jiříček**. Zesnul 27. ledna po dlouhé a těžké nemoci. Poslední rozloučení s otcem Jendou se uskutečnilo v sobotu 3. února 2007 v chrámu Páně sv. Jana Křtitele v Určicích. Po smutečních obřadech bylo tělo P. Jiříčka uloženo na místním hřbitově.

P. Jan Jiříček se narodil 1. září 1952 v Olomouci v katolické rodině. Jako chlapec ministroval, od 2. třídy hrával hokej, chodil do skautu a patřil do společenství mladých věřících v Olomouci. O prázdninách jezdil se salesiány na chaloupky. Po maturitě vstoupil do semináře a studoval teologii v Litoměřicích. V totalitě prožil noviciát, období časných slibů a 3. 9. 1975 složil věčnou profesi do rukou provinciála P. Františka Míši. Kněžské svěcení přijal 23. 6. 1979 v Olomouci a nastoupil na první kaplanské místo do Zlína. V červenci 1985 byl ustanoven administrátorem v Určicích a Myslejovicích. Ve Vřesovicích založil a vedl učňovskou školu s internátem pro chlapce. V únoru 2006 se projevila vážná nemoc, které 27. 1. 2007 podlehl a zemřel v nemocnici v Olomouci.

P. JAN JIŘÍČEK

Taneční setkání o cenu Filipa Neriho

Již XI. roční soutěžního setkání dětských tanečních souborů z České a Slovenské republiky se uskutečnil v sobotu 13. ledna 2007 v Salesiánském divadle v Praze-Kobylicích. O putovní pohár Filipa Neriho soutěžilo 191 dětí ze 17 tanečních skupin. Pohár si po celodenním litém boji odvezli tanečnice ze ZUŠ Lounských v Praze 4. Akci již tradičně uspořádalo Salesiánské hnutí mládeže Klub Praha-Kobylisy.

**JSEM BOS PŘEDVEDL TANEČNÍ
SOUBOR ZUŠ KRÁLÍKY**

**KOMINICKÝ TANEC DĚVČAT Z SHM
KLUBU PRAHA-KOBYLISY – RYBKY**

**BALETKY ZE ZSUŠ NITRA
ZATANCOVALY POPOLUŠKU**

LEKNÍNY V PODÁNÍ ZUŠ PARDUBICE

Foto: A. Vítězslava, Mořik

Výstava o Štěpánu Trochtovi doputovala do pražských Kobylis

salesiáni dona boska

Putovní výstava mapující životní osudy prvního českého salesiána-biskupa Štěpána kardinála Trochty dorazila začátkem letošního roku do Prahy. Deset panelů s fotografiemi a texty z přelomových událostí Trochtova života si mohli návštěvníci prohlédnout v průběhu celého ledna.

VÝSTAVA JE PŘIPRAVENA, VERNISÁŽ MŮŽE ZAČÍT.

AUTOR PROJEKTU –
HONZA HANULÍK

NA ŠTĚPÁNA TROCHTU ZAVZPOMÍNÁL
TAKÉ P. MILOSLAV FRANK

PÁSKU SLAVNOSTNĚ PŘESTŘÍHL PROVINCIÁL
SALESIÁNŮ P. FRANTIŠEK BLAHA

Foto: 4x Jiří Kušera

NEPRODEJNÉ

Bankovní spojení: 168 44 021/0100, variabilní symbol 62